

РЕШЕНИЕ

№ 28484

гр. София, 15.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав, в
публично заседание на 02.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **5964** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл.145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс вр. чл. 172, ал. 6 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на М. В. К., ЕГН [ЕГН] с постоянен адрес в [населено място], чрез адв. К. Х. със служебен адрес [населено място], [улица], ет. 3, кантора 25 срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM – 2626362 от 01.05.2026 г., издадена от полицейски инспектор в 09 РУ –СДВР –А. М. К., с която на основание чл. 171, т. 1, б. з), гг) ЗДвП е приложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство (СУМПС) на водача М. В. К., който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

Жалбоподателят излага твърдения за незаконосъобразност на оспорената заповед. Твърди, че при издаване на АУАН са допуснати съществени процесуални нарушения, а заповедта е издадена в противоречие с материалноправните разпоредби. Изтъква, че по преписката липсва доказателство, което да удостоверява редовно връчване на уведомление на АНО от Гаранционен фонд по чл. 574, ал. 11 от КЗ. Счита още, че оспореният акт е издаден от некомпетентен орган и в несъответствие с целта на закона по смисъла на чл. 22 от ЗАНН. Моли съда да отмени оспорената заповед като незаконосъобразна и претендира направените по делото разноски.

В съдебно заседание, редовно уведомен жалбоподателят не се явява и не се представлява.

Ответникът – Полицейски инспектор в 09 РУ-СДВР – А. М. К., редовно призован не се явява и не се представлява. По делото е представено писмено становище от юрк. К. В. - Г., в което се излагат

доводи за неоснователност на жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност по отношение на претендираното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение с оглед липсата на фактическа и правна сложност по делото.

Софийска градска прокуратура редовно уведомена не изпраща представител.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Със Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GРАМ – 2626362 от 01.05.2026 г., издадена от полицейски инспектор в 09 РУ –СДВР –А. М. К., на основание чл. 171, т. 1, б. з), гг) ЗДвП на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка - временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство (СУМПС) на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

От мотивите на заповедта е видно, че мярката се налага заради това, че на 01.05.2026 г. М. В. К. в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към бул. „Д-р П. Д.“ управлява лек автомобил Ф. Голф с рег. номер С., собственост на М. Г. С., като непосредствено преди бензиностанция „Л.“ при извършена проверка се е установило, че водачът управлява МПС със служебно прекратена регистрация по реда на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, поради липса на ЗГО от 21.04.2026 г.

При извършена проверка от полицейски служители на МВР е издаден Акт за установяване на административно нарушение № GA 5325913/01.06.2026 г. за извършено нарушение на чл.140, ал.1, предл.1, от ЗДвП – за това, че жалбоподателят управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред.

На 02.05.2026 г. за автомобил Ф. Голф с рег. номер С., собственост на М. Г. С. е сключена от собственика застраховка „Гражданска отговорност“ с валидност до 01.05.2027 г. включително и регистрацията на автомобила е възстановена на основание чл.143 ал.10 от ЗДвП.

В хода на съдебното производство са приети писмените доказателства, приложени по административната преписка, както и тези представени от жалбоподателя.

От правна страна съдът намира следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Предвид представената по делото Заповед № 513з-12086/14.10.2025г. на директора на СДВР, издадена във връзка със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021г. на министъра на вътрешните работи, както и Заповед № 5133-3641 от 03.04.2025 г. също приложени с административната преписка,съдът приема, че процесната заповед е издадена от компетентен орган.

Спазени са административнопроизводствените правила и изискванията за форма на акта, като са посочени фактическите и правни основания за прилагане на мярката.

Видно чл. 171, т.1, б. „з“, „гг“ от ЗДвП, принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца, се прилага за нарушения по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5 от ЗДвП. Административният орган е посочил за кое конкретно от визираните в разпоредбата на чл.171, т.1, б. „з“, „гг“ от ЗДвП нарушения се

налага мярката, което съвпада изцяло и с изложените фактическите основания, а именно за нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП – управление на моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред.

В случая извършването на нарушението, а именно, че жалбоподателят е управлявал превозно средство, което не е регистрирано предвид служебното прекратяване на регистрацията, е безспорно установено. Практически това не се и отрича от него. Неотносими към въпроса за законосъобразността на мярката са наведените доводи за липса на знание у жалбоподателя относно прекратяването на регистрацията, и на доказателства, че жалбоподателят е бил уведомен за това обстоятелство. При упражняването на правомощието по чл.171, т.1, б. „з“, „гг“ от ЗДвП административният орган действа при обвързана компетентност, т.е. във всеки случай на констатирано с АУАН нарушение от кръга на посочените в разпоредбата, той е длъжен да наложи принудителната мярка, без да изследва съставомерността на деянието и законосъобразно ли то е било установено. Необходимото и достатъчно условие за издаването на заповед е да има съставен АУАН за установяване на нарушение по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 или чл. 182, ал. 5 от ЗДвП. Конкретно, при нарушение по чл.175, ал.3 от ЗДвП, не се изисква от административния орган, издаващ заповедта за налагане на ПАМ, да проверява дали е било налице знание у водача на превозното средство за липсата на регистрацията, както и дали собственикът е бил уведомен за прекратяването на регистрацията.

Съгласно разпоредбата на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП служебно се прекратява регистрацията на пътни превозни средства, за които е получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 от Кодекса за застраховането. Така прекратената регистрация на пътно превозно средство се възстановява служебно при предоставени данни за сключена застраховка от Гаранционния фонд по реда на чл. 574, ал. 6 или по желание на собственика след представяне на валидна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите.

Административният орган е отнел СУМПС на водача -жалбоподател, тъй като полицейският орган е установил, че управляваният от него автомобил е с прекратена служебно регистрация на 21.04.2026 г. по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, т.е. поради липса на задължителна застраховка ГО. По делото е представена застрахователна полица за заплатена ГО от собственика на автомобила от 02.05.2026 г., т.е. на следващия ден, след като е издадена и оспорената ЗПАМ, което съставлява нововъзникнало обстоятелство.

Предвид доказателствата за сключена ЗГО, съдът намира, че по същество настъпването на неблагоприятни правните последици от наложената ПАМ са неутрализирани и защитимият обществен интерес - безопасност на движението, не е засегнат. Целите на ПАМ са постигнати и продължаването на ПАМ спрямо жалбоподателя придобива санкционен характер, какъвто не би следвало да има.

При това положение и с оглед разпоредбата на чл. 142, ал. 2 от АПК съдът намира, че са налице предпоставките за отмяна на наложената ПАМ.

С оглед изхода на спора, разноски се дължат на жалбоподателя, които са своевременно заявени в общ размер на 505,11 евро, от които 500 евро – адвокатско възнаграждение, заплатено в брой при сключване на представения по делото договор за правна защита и съдействие /л. 16/ и 5,11 евро разноски за внесена държавна такса.

От страна на ответника по делото е направено възражение за прекомерност на размера на претендираното адвокатско възнаграждение, което съдът намира за неоснователно. Разпоредбата на чл. 78 ал. 5 ГПК допуска редукция на размера само при мотивирано възражение, а в случая същото е изцяло бланкетно, не се посочват никакви конкретни доводи, които да налагат редуциране размера на уговореното възнаграждение. За пълнота на изложеното следва да бъде

посочено, че претендирания размер е близък до този посочен в разпоредбата на чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа, съгласно който „за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, ивън случаите по ал. 2, възнаграждението е 1000 лв.“.

Така мотивиран, Административен съд София-град, 61 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на М. В. К., ЕГН [ЕГН] Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM – 2626362 от 01.05.2026 г., издадена от полицейски инспектор в 09 РУ –СДВР –А. М. К., с която на основание чл. 171, т. 1, б. з), гг) ЗДвП е приложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водача М. В. К., който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на М. В. К., ЕГН [ЕГН] сумата от 505,11 евро /петстотин и пет евро и единадесет евроцента/ евро, представляваща направените по делото разноски.

СЪДИЯ: